

Neděle 10.2.2013 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Mk 2,1-12: „Hlavně Boží odpuštění“

V dnešním příběhu se setkáváme se řadou zajímavých lidí. Nejdůležitější postavou je určitě *Ježíš z Nazaréta*. Hned tou další, kolem které se odvíjí napínavý příběh, je nemocný člověk. Pak jsou zde 4 dobrovolníci, kteří přinesou ochrnutého k Ježíšovi. Dále vidíme někde v pozadí skupinu mužů, duchovních autorit, kteří naslouchají Ježíšovu vyučování a jsou svědky divu uzdravení. A pak je tam spousta dalších lidí, kteří se seběhli kolem Ježíše a poslouchají, jak mluví o Bohu, o víře, o životě a budoucnosti. Co zde slyšíme z evangelia pro sebe?

1. Ježíš z Nazaréta

Ježíš je jako magnet – přitahuje lidi. Lidé ho chtějí vidět, slyšet, chtějí se Ho dotknout, chtějí, aby jim pomohl. Tento obrovský zájem veřejnosti souvisel s tím, že Ježíš uzdravoval nemocné, přinášel do života lidí světlo a naději, dodával jim odvahu a ukazoval cestu. Všechno, co Ježíš dělal, lidem pomáhalo. Tak nám o tom vypráví evangelia. Proto se nedivíme, že se k Němu sbíhali lidé. Také ten den v Kafarnaum bylo v domě, kam přišel Ježíš, plno až k prasknutí! Něco jako plný kostel, velké shromáždění! Lidé sedí, kde se dá, stojí, kde se dá – všechny rozkládací židle jsou venku, nikde ani místočko. „*Ani přede dveřmi nebylo k hnutí*“ (2.v.), píše se v evangeliu. Všichni s napětím poslouchají Ježíše.

A i když tam už nebylo ani jedno volné místo, do plného domu, kde byl Ježíš, se snaží dostat ještě 4 muži s nemocným na lehátku. Ti čtyři s nosítky neměli rezervaci do první řady. Jak to mohlo dopadnout? Lidé jim neudělali místo, aby mohli přijít dopředu. Museli zůstat venku. Jenže oni to nevzdali, nevrátili se domů. Obětaví nosiči používají mozek, fantazii i svaly. Když se nemohou dostat do Ježíšovy blízkosti dveřmi ani oknem, tak to zkusí střechou!

2. Ochrnutý z Kafarnaum

Jsou lidé, kteří jsou vnímaví k potřebám druhým a jsou ochotni pomoci. Je to v dnešním světě sice vzácné, ale přesto se s tím setkáváme. Jsou jiní, kterých nouze a neštěstí druhých nezajímá. Ochrnutý muž z Kafarnaum měl asi dobré kamarády. Díky tomu se dostal k Ježíšovi. Nevíme, jak dlouho to trvalo, než nosiči „rozebrali“ střechu, odstranili zaschlé bláto, rákos, větve a další stavební materiál, který se v Palestině na střechy používal. To není podstatné. Během chvíle se ochrnutý dostává dírou ve střeše před Ježíše a slyší: „*Synu, odpouštějí se ti hříchy.*“ Možná tehdy někoho napadlo, že se Ježíš spletl, že to je špatná „diagnóza“, když se jednalo o člověka, který nemohl chodit. Všichni čekali uzdravení a místo toho se mluví o odpuštění! Jenže Ježíš se, milí přátelé, nemýlí! On ví, co říká a proč to říká! Ježíš to říká proto, že odpuštění hříchů je důležitější! Když se lidé potkávají a přejí si k narozeninám nebo do Nového roku, tak většinou slyšíte: „Hlavně to zdravíčko!“. Ježíš říká: „*Hlavně odpuštění hříchů!*“. To neznamena, že by Ježíš nevěděl, jak je zdraví důležité a jak ho potřebuje ochrnutý. Právě proto, že to věděl, tak ho uzdravil. Ale dříve než ho uzdravil, tak mu odpustil hříchy, protože chtěl, aby měl nejen uzdravené klouby, ale především očištěné srdce a uzdravené svědomí.

To je moc důležitý okamžik! Ukazuje nám, jak nás vidí Pán Bůh! Z Božího pohledu je odpuštění hříchů vždy na prvním místě. Kvůli tomu přišel Ježíš na tento svět, vzal na sebe

naše hříchy a na kříži za ně zemřel krutou smrtí, aby nám mohlo být odpuštěno. – Zdá se, že pro nás odpuštění hříchů vždy tak důležité není. Hlavně zdraví, hlavně dobře vypadat, hlavně se mít dobře...Jistě, všechno to má vliv na náš životní pocit. Ovšem k čemu je pevné zdraví a slušný zevnějšek, když nás trápí svědomí, neodpuštěné viny a nevyrovnané věci?! Kolikrát nemůžeme v noci spát, protože jsme někomu neodpustili anebo někdo neodpustil nám? Pamatujme si: *především Boží odpuštění.*

3. Víra, která je vidět

Příběh z evangelia nám přibližuje ještě 2 další zajímavé momenty. Ve chvíli, kdy 4 nosiči spouštějí nosítka s ochrnutým, říká se v evangeliu, že Ježíš vidí něco, co nevidí ostatní. Ježíš se dívá na to, že mu rozebírají střechu nad hlavou, ne jako na vandalismus, ale jako na víru. On vidí, co je za tím. Ti chlapi věřili, že Ježíš může ochrnutému pomoci a že ho může uzdravit. Kdyby nevěřili, zůstali by nejspíše doma a netahali se s ochrnutým. Ale právě proto, že důvěřovali Ježíšově moci, nenechají se odradit překážkami. To je příklad víry, která může být pro nás povzbuzením! Jako věřící lidé máme používat rozum, máme být vynalézaví, nemáme se nechat odradit těžkostmi. Jsou situace, kdy se učíme na Boží pomoc a jednání čekat, jsou jiné situace, kdy nemáme otálet a nečinně přihlížet, pokud je možné něco udělat...Umíme být tím správným způsobem aktivní a vytrvalí, když se jedná o pomoc druhým? – Určitě víme, že se můžeme za někoho modlit, můžeme vyslechnout, povzbudit, navštívit, zavézt k lékaři, přivézt do kostela, aby se mohl setkat s Ježíšem a Jeho působením...

Ten *druhý* zajímavý moment, to je postoj zákoníků. Ochrnutý přijímá od Ježíše odpuštění jako možnost nového začátku. Zákoníci ve stejných slovech slyší něco jiného. Sice nic neříkají, ale Ježíš do nich vidí. On dobře ví, co si myslí. „Jak někdo může mluvit o odpuštění hříchů, když hříchy odpouští jedině Bůh?!“ V tom mají 100% pravdu! Nikdo jiný nemůže anulovat to, co se stalo! Jedině Bůh může svým odpuštěním přikrýt lidská selhání a hříchy. Ani prezidentská amnestie ani žádný jiný institut zde nepomůže! Jenom tak odpustit hříchy – to je laciné! Buď se Ježíš rouhá anebo je Bůh. Aby všichni věděli, že Ježíš je Boží Syn a má moc odpouštět hříchy, uzdravuje ochrnutého a posílá ho domů! Nevím, jak si s tím poradili zákoníci. Všichni ostatní „žasli a chválili Boha: „*Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.*“

4. Společenství kolem Ježíše dnes

Společenství Kristovy církve je pestré a rozmanité. Najdou se v něm takoví, kteří mají sílu nést druhé, i takoví, kteří naopak potřebují, aby někdo nesl je, aby je podpíral a vedl k Ježíši. Mezi věřícími v církvi mohou být také lidé, kteří vše „z povzdálí“ pozorují a komentují. Vždycky se najde něco, co se dá zkritizovat. Tehdy Pán Ježíš odpustil nemocnému hříchy a pak ho uzdravil. Některým lidem se to nelíbilo, protože tomu chyběl obvyklý rámeček, rituál a oficiální služebník. Přesto se ukázalo, že to bylo správně, že v Pánu Ježíši jedná všemohoucí Bůh. Podle čeho se pozná Boží jednání a to pravé Boží odpuštění? Podle toho, jestli to dotyčného opravdu „postaví na nohy“ a on začne žít jako nový a uzdravený člověk! Podle nových začátků, proměny chování a celého života se pozná, zda je za takovou událostí Ježíšova milost a moc anebo jenom prázdná slova! Děkujme Bohu za to, že můžeme být ve svém životě i v životě dalších svědky působení Boží milosti a moci. Nechce někdo dnes přijít k Ježíši? Nepotřebuje někdo odpustit hříchy a uzdravit srdce? Ježíš je přítomen v tomto shromáždění jako živý a mocný Pán. On je připraven pomoci.

Bronislav Kaleta